

И това, слѣдъ като признава, че всички тия градове сж населени прѣдимно съ българи¹⁾.

Включването на Поморавия въ прѣдѣлитѣ на България сърбитѣ отдаватъ не на правото ѣ по исторически и етнографически съображения да бжде съставна частъ отъ българското княжество — такова право тѣ не сж склонни да признаятъ — а на разни странични обстоятелства, първо мѣсто между които заематъ симпатитѣ на графъ Игнатиева, Нелидова и князь Черкаски спрѣмо българитѣ. Доколко сж прави и въ това отношение, може да се сжди отъ признанията на Ристича, основани върху думитѣ на Бобрикова, че Черкаски съвсѣмъ не билъ слѣпъ поклонникъ на българитѣ²⁾. Значи, това което се дава тѣмъ, е резултатъ не на сентиментализмъ, а на обективно изучване, даннитѣ отъ което сж били толкова краснорѣчиви, че даже единъ човѣкъ като Черкаски, който не се води отъ симпатии, а отъ критично разглеждане на нѣщата, е настоявалъ България да има тѣзи граници, които Санъ-Стефански договоръ ѣ начерта.

Едноврѣменно съ претенцитѣ си надъ посоченитѣ вече земи, Сърбия не се отказва и отъ Босна, макаръ да знае, че тамъ интереситѣ ѣ ще се сблъскатъ съ тия на Австро-Унгария, отъ което могатъ да произлѣзатъ опасни усложнения за Русия. Най-сетѣ сполучватъ да склонятъ рускитѣ пълномощници, които рѣшаватъ на 6 февруари да се отстъпи на Сърбия Нишъ съ единъ много тѣсенъ районъ отъ Лѣсковецъ до Барбешъ, Кутина и Малчу. Това, обаче, се смѣта не като отстъпване на територия по право, а като изправка на граница, ако се сжди по прелиминарния договоръ, подписанъ на 19 януари въ Одринъ, споредъ който Сърбия се признава за независима, като ѣ се изправя границата; признава се на независимостта на Ромѣния; България се издига до степента на самостоятелно княжество и пр.³⁾.

И така, Санъ-Стефанскиятъ миръ не удовлетвори претенцитѣ на сърбитѣ да създадатъ на чуждъ гърбъ и за чужда смѣтка една велика Сърбия. Той не удовлетвори напълно сжщо и домогванията на Милана да разшири терито-

¹⁾ В. „Българинъ“, г. I, бр. 46, стр. 3 отъ 5 априлъ 1878 год. За такова обществено мнѣние въ Русия, изглежда, че говори П. Л. Ш., което негодувало, за дѣто на България, даже слѣдъ Берлинския договоръ, било дадено много. (Руско-турски ратъ. Примѣдба. Отацбина, г. IV, кн. 12, свеска 48 отъ 1883 г., стр. 603—610.)

²⁾ Ристичъ, стр. 115.

³⁾ Тамъ, стр. 129.